

Amnestiu nečakám

Ráno hľadím ospalá,
kam som sa to dostala?
Pozriem, vidím niečiu tvár
a už zase zaspávam.
Zo snov ma budí krik jak hrom,
počuť ho na celý dom.
Tvár nado mnou je mi známa.
„Vstávaj, už je sedem, mladá dáma.“

S nevôľou sa obliekam,
tesnú sukňu navliekam.
Po chvíli som nalíčená.
„Takto ideš oblečená?“
Nezdajú sa jej ani moje šminky.
Argumentujem:
„Veď sú to len očné linky.“

Po krátkom boji to vzdávam,
namiesto sukne si džínsy dávam.
Žiadnu amnestiu však nečakám,
a tak aj šminky si dolu dám.

Aj keď máme s mamkou zvady,
máme sa vždy veľmi rady.
Jedným slovom ma vždy zväbi,
a to, že ma veľmi ľúbi.

Nina Arpášová, 14 rokov
ZŠ Benkova, Nitra
3. miesto